



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

Puente, Luis de la

Pragæ, 1688

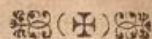
Caput XXV. Sermones ad illam habiti à S. Patriarchis, S. Dominico, S. P.
nostro Ignatio, S. Benedicto, S. Augustino: ac deinde à Christo Domino, &
aliâ vice à Ven. P. Ludovico de Ponte.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38666

participes. Hoc autem bene nōsti, Anima, fuisse tibi à tuo Deo dictum in ultimo ascensu, & ante unionem, quando per septem illos gradus procedebas, & elevabaris. Deus sit benedictus. Vale, Anima, quia tua debilis natura, plura non patitur. Sancti surrexerunt ex suis admirandis sedibus, datāque mihi suā sanctā benedictione abiverunt, cum comitatu Angelorum Dei. Laudetur Divina Majestas propter opera sua, propter suas miserationes, & altissima judicia. Amen, Amen.

Quamquam iste sermo hujus magni Docto-

ris sit plenus mysterijs, versabatur tamen magis in eo, ut hanc Animam specialiter illuminaret quoad illa, que cum ipsa agebantur, quibus in universali instructione. Nunc alios adferemus communes omnibus, ac admirabiles, tam ejusdem, quam aliorum Patriarcharum. Quibus, cum spectet ad argumentum, quod tractamus, addam illum, quem paucis mensibus post reliquos, & biennio à suo obitu, alia occasione ad eam habuit sanctus Pater Ludovicus de Ponte, quedam prorsus singularia continentem.



CAPUT XXV.

Sermones ad illam habiti à sanctis Patriarchis, S. Dominico, S. Patre nostro Ignatio, S. Benedicto, S. Augustino: ac deinde à Christo Domino, & alia vice à venerabili Patre Ludovico de Ponte,



Occasionem horum celestium sermonum, eorum argumentum, ordinem, ac dies, quibus habiti fuerunt, in Junio anni sexcentissimi viginti sexti, nobis sancta Virgo distinctissime exposuit in quodam scripto, ubi sic ait:

Feriā tertiā, decimā sextā Junij, dum vacarem orationi, & anima vehementer amore magni Dei & Domini nostri arderet, ingens in me fuit excitatum desiderium, quo jam ab aliquot diebus tenebar, audiendi sermonem spiritualem cujuspiam devoti Religiosi, & servi Dei, eò quod viginti quatuor sint anni, ex quo, propter meam infirmitatem, nullam audiveram concionem, cum tamen per omnem vitam meam fuerim propensissima, ad audiendum, cum magno meo solatio, verbum Dei. Interea mea anima vidit venientes, cum comitatu Angelorum, quatuor sanctos Patriarchas, S. Benedictum, S. Augustinum, S. Dominicum, & S. Ignatium de Loyola. Appropinquaverunt mihi isti gloriosissimi Sancti, salutaverunt me peramanter, & S. Dominicus mihi nomine omnium dixit: venimus, Anima, nomine Dei, & ex divino ejusdem mandato, ut te

consolemur, tuoque sancto desiderio satisfaciamus, habito ad te spirituali sermone. Atque dum se converteret ad alios tres sanctos comites, vidi omnes colloquentes, & inter se conferentes, unāque singularem sibi invicem & amabilem exhibentes honorem, quis eorum dicere deberet. Obstitit autem, ex Divinæ Majestatis præcepto, illud munus S. Dominico, qui, comitantibus ipsum Angelis, & alijs Sanctis, descendens per gradus, & perveniens ad mysticum quendam suggestum, qui ibi instat sellæ erat collocatus, sedit, elevansque oculos ad cælum dixit:

Beati, qui in Domino moriuntur: tales enim vivent in æternum, quia conculcaverunt omnia, suisque subjecerunt pedibus, & suo affectu sunt mortui universis rebus creatis, ut semper vivant cum Deo. Id tu, Anima, es consecuta ab hoc magno Domino, qui tibi per suam bonitatem & misericordiam istud donum concessit. Præcepit Deus, Anima, quibusdam è filiis Israël, ut, quò remotiores essent à periculo alicujus gravis culpæ, non solum non biberent vinum, sed neque ederent uvæ, vel earum folliculos, aut acinos. Itā ubi dico, quòd magni referat evitare, prout facis, qualemcumque agnitæ culpæ pulverem,

rem, pro conservanda puritate, quam Deus animæ infundit. Cum verò obtinueris à Deo tot ac tanta beneficia, & dona, quemadmodum scis, te obtinuisse, & quotidie obtinere, quando te constituit quasi sequestram inter Deum & homines, tibi que confidit pacem & bellum, iacturam & emolumentum in rebus magni momenti, quas tibi Deus manifestavit, optimèque perspectas habes: nihilominus æstimabilior est, & supra modum in oculis Dei, Angelorum ejus, & Sanctorum, relucet affectus, quem tibi quoad hoc idē Deus dedit, ut unicè id respicias, quo te intelligis posse placere, magisque servire Deo, subijciendo omnia, etiam levissima impedimenta tuis pedibus, proterendo, & conculcando magna ac parva, vel unius atomi, impedimenta majoris gloriæ & obsequij divini. Age illi magnas gratias, pro hac magna misericordia & dono, digno solâ ejus bonitate. Sit ipse benedictus in æternum, atque nunc vale, & quiesce in tuo Deo.

Dedit mihi hæc dicens suam sanctam benedictionem, & abiit unâ cum reliquis sanctis Patriarchis, qui cum illo venerant, relinquens meam animam extimulatam ad servendum Deo, & affluentem solatio. Confundor plurimum, & erubesco, quod tepido meo & rudi modo retulerim admiranda ac divina verba, quæ Sanctus tam sublimi protulit & alto spiritu. Idem mihi contingit in repetendis sequentibus: verum cōpellit me ad id obedientia debita Arbitro meæ conscientiæ, cui obtemperare oportet. Deus & Sancti sint benedicti, mihi que ignoscant.

Feriâ deinde quartâ, decimâ septimâ ejusdem mensis, sancti illi Patriarchæ eodem, quo pridie, redierunt ordine. Dicendi munere functus est gloriosus sanctus Ignatius. Sedit igitur in ea mystica sella, politisque manibus super illius latera, attollens oculos gravissimè & devotissimè dixit:

Beatus vir, qui timet Dominum, & ambulat in lege ipsius, ac divina præsentia: talis enim celestes congregat thesauros, vivetque perpetuò in suo Deo, & pos-

Vita Mar. de Eschob. Pars II.

sidebit illum in æternum. Ille, Anima, est tuus status; hæc est segura & certa via, quâ te tuus Deus ac Dominus duxit, atque direxit, à primis tuæ vitæ annis, quia id ab æterno in divino suo decreverat Consistorio. Habe, Anima, solatium, & confortare in tuo Deo ac Domino: siquidem te nunquam derelinquet, nec à te faciem suam avertet. Ille tuus erit magister, tuus director ac adiutor usque in finem, quemadmodum tibi est pollicitus. Ipse sit benedictus in æternum. Redde ei infinitas gratias, & lauda illum ob id, quod est in semetipso, quod fuit, & erit erga te; ama ipsum ex omnibus viribus tuis, & ex toto corde, atque securè & indubitanter illi confide. Tum Sanctus jungens manus, ac devotè elevans oculos, conclusit dicendo: Modò vale, & Deus sit semper tecum; datâque mihi suâ sanctâ benedictione abiit unâ cum alijs Sanctis.

Reversi sunt feriâ quintâ, decimâ octavâ dicti mensis, iidem Sancti, eodemque ordine, & ex Dei voluntate sermonem habuit sanctus Benedictus, qui comitantibus ipsum Angelis, & sanctis ejus socijs, venit ad eandem mysticam sellam, elevavit devotè suos sanctos oculos, & cum gravi manuum gestu dixit:

Beati pauperes spiritu, & qui in Domino, propter illum, ac nomen ipsius patiuntur: hi enim ditabuntur, & beabuntur à Deo sublimissimis & summis donis, atque eminentissimis gloriæ gradibus. Dereliquisti Anima, ex Dei dispositione & misericordia, pulverem terræ eo affectu, quem tibi scis à Deo esse communicatum, quo defereres omnia mundi Imperia ac thesauros. Obstrictam te sibi habet tuus magnus Deus & Dominus, plurimumque devinctam: quia huic thesauro, quem tibi dedit & contulit, ex mera sua gratia, & absque tuis proprijs meritis, superaddidit & adjecit tot ac tantos, prout scis; prætereaque alios, quos nec scis, neque intelligis, & nunc assequi nequis. Vehementer multa tibi Deus concedidit. Considera Anima, quomodo te oporteat respondere tot, tantisque beneficijs, & quale referre debeas lucrum, ex talentis tibi ab eo datis.

O 2

Age

Age illi infinitas gratias, & roga ipsum humiliter atque confidenter, ut propter has gratias & beneficia, quæ tibi ex sua bonitate contulit, aliud specialissimum & insignissimum præstet: ut nempe ob id, quod ex se est, tibi largiatur, atque conferat donum, quod respondeas, sicut teneris, tam magno Domino, tantisque ipsius beneficijs. Esto autem certa, quod illud sis cum ingenti profectu obtentura à tuo Deo & Domino: quandoquidem in omnium, & singularum virtutum exercitio semper plures ac plures reperiuntur gradus. Ad quem te, Anima, gradum provexerit Deus, ipse solus novit: quantum tamen nobis Deus de eo revelat, est tam altus, ut à me silentio sit prætereundus, donec nobis omnibus suo tempore manifestetur. Tantum tibi dico, te in tuo Deo semper victuram. Ipse sit benedictus. Vale Anima. Et datâ mihi suâ sanctâ benedictione, abivit cum eodem comitatu, cum quo venerat.

Intercessit una dies, ac tum die Sabbathi manè, vigesima dicti mensis, venerunt sancti Patriarchæ cum eodem comitatu & ordine, ac prius. Exhortatorem egit sanctissimus Doctor Augustinus, qui sedens in ea sella, elevatis suis sanctis oculis ad cœlum, dixit devotissimè:

Beatus vir, qui cum magno affectu fixos habet oculos, & visum suæ animæ in eo Divino Sole Divinæ Essentiæ, eundemque, per Dei gratiam, irretortis intuetur oculis, non deflectendo affectum ad res terrenas, instar regis aquilæ Solem contemplantis, quæ sola tali naturali virtute est prædita. Hæc spiritus magnitudo, atque istud tantum ac tam sublime donum, sola Divina Majestas, ex sua bonitate & beneplacito, dare potest, & impertiri. Quapropter, ut illud anima conservet, & Deus in ea hunc thesaurum custodiat ac tueatur, magnopere convenit, ut talis anima, inclinato ad terram suo collo, summat rostro considerationis granum, quod illa progerminat, ad sustentandam vitam; utque contemplando sordidos suos ac terrenos pedes, deponat fastum, ad quem efferri posset ob pulchritudinem suarum

pennarum, quod facit pavo. Ingens perfectio, Anima, est misericordia, tibi quoad hoc à Deo præstita, & donum tibi ab eo collatum. Redde ei infinitas gratias, & observa illum diligentissimè, fixis in ipsum oculis: is enim te adjuvabit, & conservabit, placidissimèque, in longè perfectiore statu, manifestabit hoc opus, quod in te inchoavit, nec te unquam deferet, sicut tibi promittit. Vale, & Deus sit tecum. Tunc assurgens dixit devotissimam orationem, datâque mihi suâ sanctâ benedictione, discessit cum suis socijs.

Eodem die, postquam sancti Patriarchæ abiverunt, vidit mea indigna & miserabilis anima Majestatem Christi JESU Domini nostri, qui mihi benignissimè & amantissimè dixit: mihi ad te, Anima, meos Sanctos, ut te alloquerentur, animarent, & solarentur in me. Nunc ego adsum, ut te alloquar, te consoler, tibi que gratificer; & perrexit postea dicendo: Beata est, iterumque ac iterum felix anima, in quam Deus ex pura sua bonitate, & Divina voluntate, ab æterno defixit oculos, prædestinando illam, & pro se eligendo: conferendo ipsi, ex mera sua gratia, omnia sufficientia & necessaria auxilia, ad consequendum hunc felicem finem; ducendo eandem toto vitæ ipsius decursu per omnes vias ac trainites; retrahendo, & liberando ab omnibus offendiculis, quæ per viam poterant occurrere, donec illam promoveret, ac perduceret, ad securum portum, qui est ipsemet Deus, à quo processit. Hanc tibi, Anima, tuus Deus præstitit misericordiam. Nihil tibi deest, nec deesse potest: siquidem tuus dux, tuum solatium ac tutamen est Deus. Vale Anima, & quiesce in me.

Admiranda ista Sanctorum, & Sancti Sanctorum Christi Servatoris nostri, alioquin non indigent Scriptoris ponderatione, sed devotâ attentione Lectoris, ut suam animam incitet ad studium perfectionis, admiretur excellentiam donorum, quæ hac Virgo est consecuta, laudetque magnum Deum & Dominum nostrum, à quo ipsi fuerunt collata. Ad eosdem effectus proderit sequens sermo, quem postea habuit sanctus Pater Ludovicus de

Ponte, duobus circiter annis à suo obitu. Refert ipsa totum eventum his verbis:

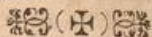
Mane, in festo Nativitatis Christi, hoc anno sexcentesimo vigesimo sexto, postquam mihi alia cum Deo evenissent, tuis- sentque manifestata sublimissima myste- ria, vidi quasi eminus advenientes sanctos Patriarchas, S. Benedictum, S. Augusti- num, S. Ignatium de Loyola, & S. Ber- nardum, cum comitatu Angelorum Dei. In medio ipsorum veniebat sanctus Pater Ludovicus de Ponte. Quando hi Sancti adfuerunt, salutantes me nomine Dei, ap- precati sunt mihi felicia festa, & intuentes amanter ac reverenter sanctum Patrem Ludovicum, venerunt cum illo, quasi ipsū comitando, ad collocatam ibi mysticam sellam, quam Sanctus occupavit, submisit honorem exhibendo ijs sanctis Patriarchis: quibus alibi confidentibus, gloriosus Pater Ludovicus iunctis manibus sustulit oculos ad celum, posuitque deinde manus super mysticam quandam mensulam, quam ante se habebat, ac dixit:

Quando advenit tempus, quod Divi- na Majestas Domini Dei nostri, in suo sa- cro decreverat Consistorio, ut Divinus ipse Filius humanam carnem, in purissi- mis assumeret viscibus Mariæ Virginis, & Domine nostræ, postquam illum no- vem mensibus in suo sacro tulit ventre, apparuit Divinus iste Sol Justitiz Christus Jesus, Salvator noster & Dominus, in mundo. Adoratus fuit, & agnitus à Pa- storibus ac Regibus, atque a seculis cogno- vit præsepe Domini sui. Hac tantâ, adeo- que eximiâ misericordiâ, quam DEUS mundo exhibuit, exhilarati fuerunt cœli, & universus terrarum orbis; notitia, lu- men, & scientia hujus tam obstupefcenti miraculi & misericordiæ, quam Majestas Dei Domini nostri mundo præstitit, & bonum Evangelij nuntium pervenit ad om- nem puram creaturam rationalem, ejus- demque divinis radijs omnes fuerunt col- lustrati. Tum, & eâ occasione exhorruerunt, & contremuerunt dæmones, atque multi abominabiles peccatores, qui suis turpitudinibus contaminaverunt natu- ram, quam Deus ad tantum dignatus est

evchere honorem, fuerunt pudefacti, de- structi, & perempti. Summus hic Domi- nus, Rex Regum, triginta tribus annis est conversatus inter homines, & patravit prodigiosa ac admiranda opera, digna suâ potentiâ & majestate: atque implendo le- gem, ut præberet exemplum, fuit circum- cilis, ac præsentatus à sua sanctissima Ma- tre in templo. Suscepit à suo Præcurfore baptismum, operatus est salutem nostram in cruce; resurrexit, & ascendit ad cœlos; aperuit viam & aditum omnibus, qui vel- lent bene uti pretioso ipsius sanguine, quæ effudit. Quod ad nos attinet, qui per hu- jus magni Domini merita, semper ipso æ- ternâ possessione fruimur, postquam per tempestuosum vitæ mortalis mare trans- ivimus ad malaciam, & securum cœlestis Patriæ portum, illud est, ut cum nova gau- diorum accessione, & gloriæ accidenta- lis, cantemus ipsius laudes, eâque multi- plicemus, & rogemus Divinam Majesta- tem, ut in hac festivitate submittat suis Fi- delibus abundantia & multa auxilia, per quæ consequi possint finem, ad quem sunt conditi, & nobiscum, quia sunt nostri fra- tres, æternū suū bonis & gloriâ, quam nos possidemus, & quâ fruimur, ex Dei bonitate, adjecto teruntio nostro liberi arbitrij.

Absolutâ hac tam spirituali & mysti- câ dictione, conjeci oculos ad alteram partem illius velut theatri, & vidi ibi mul- tas animas beatas Sanctorum & Societate JE su, in specie humana, auscultantium il- lum sermonem. Mox sanctus Pater me intuitus, dixit peramanter. Et tu Anima quiesce in Deo, atque occupatio tua & ex- ercitiū sit, ut invocēs Deum, pro com- muni bono, sicut facis; doceas simplices & errantes, in spiritu & veritate; soleris mæstos & afflictos; animæque & confor- tes debiles, ac deficientes in virtute, quia hæc est intentio magni Dei & Domini no- stri; atq; ut ipse glorificetur in Sanctis suis, dum te in exilio tui anguli detinet, quod durabit, quamdiu Divinæ Majestati pla- cuerit. Quiesce, neque plura hac de re velis scire. Precare nomine nostro felicia festa nostris fratribus, & vale. His di-

Atis surrexit ex ea sede, & discessit, unā cum illis sanctis Patriarchis, & Angelis, cum quibus eō venerat. Deus sit propter omnia opera sua & misericordias benedictus. Amen.



CAPUT XXVI.

Referuntur quædam alloquia sancti Benedicti, & encomium, quo sanctus Pater noster Ignatius hunc sanctissimum Patriarcham deprædicavit.



In hoc, & sequenti capite sum conatus combinare scripta, quæ licet de alijs quoque loquuntur sanctis Patriarchis, specialiter tamen extollunt favores, quos hac admirabilis Virgo est affecuta à magno Patre sancto Benedicto, & continent singulares hujus gloriosissimi Patriarchæ prerogativas. Anno igitur sexcentesimo octavo, post enarratas alias gratias, quas die Nativitatis Christi, amabilissimi servatoris nostri, obtinuit à Divina Majestate, subdit sequentia.

Eodem festo Nativitatis vidi ingredientes in meum cubiculum sanctos Patriarchas, S. Benedictum, S. Augustinum, S. Franciscum Assisientem, & S. Ignatium de Loyolâ. Omnes advenerunt gloriosissimi, sibi que invicem honorem exhibentes, collocaverunt in medio sanctum Benedictum, & rogaverunt ipsum, ut nomine omnium loqueretur. Ego vehementer extimui, & conata sum non attendere, meque distrahere, nè illos aspicerem. Expectaverunt me satis diu, tandem autem compulsa à Deo, qui me animavit, ac pacavit erubescens, quod à tantis Sanctis tam sæpe visitarer, debui attendere. Et cum omnes consedisent, locutus est sanctus Abbas dicendo: Soror, hodie venimus, ut tibi apprecaremur felicia festa nomine Dei, & nostro: sint ea tibi quàm sanctissima. Nimia es in tuis timoribus, & absque causa. Redarguit me idcirco modicum, & elevatis ad cælum oculis, atque compositis manibus, dixit: hi Sancti, & ego, optimè novimus, te bene ac securè procedere; Deus nobis revelavit, & manifestavit magnas gratias, quas tibi confert, non habes quod metuas. Addidit

præterea alia ad idem propositum, & discelsurus assurgendo dedit mihi nomine omnium suam sanctam benedictionem. Itaque verò, gloriosi Sancti, dixi tum ego, cogitatis abire, ut mihi nihil largiamini? Fuit id, responderunt, dabimus tibi libentissimè quod petis. Confederunt rursus, & ego flexi genua, atque extendi linteum, quo me velut succinctorio vidi circumdatam. Sanctus Abbas in illud conjecit multas margaritas, & gemmas diversorum colorum, idemque fecerunt ceteri Sancti, dicentes: hos thesauros distribue inter tuas amicas, & nos, quod ego feci cum magno solatio, dedique inde omnibus, quas amicas habebam in Monasterio, quod vocatur à Matre Dei, & in altero dicto de las Huelgas, atque reliquis secularibus, à quibus fueram rogata, ut eas his festis Deo commendarem. Sic Sancti discesserunt. Postea intellexi, quod isti pretiosi lapides significaverint virtutes, & gratias spirituales, quibus me Deus ex sua misericordia ditat, & meas amicas. Ipse sit benedictus. Amen.

Longè admirabilior est eventus, quem nunc referam, & sermo ab eodem Sancto ad illam habitus, anno sexcentesimo trigésimo, quæ tum est colligere ex numero chartarum, quæ ab ea describitur.

Verfabar cum Deo, vacans meis consuetis exercitijs, eramque tum tota sepulta in profunda cognitione meæ vilitatis, & ardentem optabam magis magisque placere Deo. Occupavit me affectus, sicut aliam, audiendæ cuiuspiam concionis, quo solatio multis annis careo, cum propter meos continuos morbos nequeam adire templum. Verum conformavi me cum Divina voluntate, & excussi hanc imaginem.